

Arrest

nr. 262 023 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 september 2021 houdende bevel tot terugdrijving.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker biedt zich op 28 september 2021 aan bij de grenspolitie op de luchthaven te Zaventem.

1.2. Op dezelfde dag wordt een beslissing tot terughrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“de heer / mevrouw :

naam G. voornaam P. N.

geboren op (...)1980 te Buea geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer (...) afkomstig uit Douala met SN369 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)₂

Reden van de beslissing:

Betrokkene legt een nationaal paspoort van Kameroen en een Duitse verblijfstitel voor. Echter de Duitse autoriteiten melden dat betrokkene geen verblijfsrecht heeft in Duitsland. Hij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document.

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)₂ in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind door Duitsland onder het nummer DEP(...) en door Frankrijk onder het nummer FR(...). Opmerkingen: Gelieve de Duitse verblijfstitel in te houden en door te sturen aan de Duitse autoriteiten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij. De eerste voorwaarde is vervuld.

2.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet het middel als volgt uiteen:

"Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd. Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.). Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76). In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker. Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden: Verzoeker heeft een gezin in DUITSLAND.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing

dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster zich gebaseerd heeft op foutieve informatie. Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker de kans had gegeven om aan te tonen dat hij wel degelijk over een verblijfsrecht beschikt in DUITSLAND, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren, laat staan hem van zijn vrijheid te beroven en een beslissing tot terughrijving af te leveren.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten”

De bestreden beslissing tot terughrijving werd genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 1°/2 en 5°, 8° en 9° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

(...)

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat betrokkene een nationaal paspoort van Kameroen en een Duitse verblijfstitel voorlegt maar dat de Duitse autoriteiten melden dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in Duitsland en zodoende niet over een grensoverschrijdend (sic) document beschikt. De bestreden beslissing vermeldt ook dat hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in het SIS door Duitsland en door Frankrijk.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat in de bestreden beslissing verwerende partij geen afdoende afweging heeft doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en de noodzakelijkheid van de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker en anderzijds het recht op een privé- en gezinsleven van verzoeker. Hij stelt verder dat verwerende partij zich heeft gebaseerd op foutieve informatie en verzoeker niet de kans heeft gegeven om aan te tonen dat hij wel degelijk een verblijfsrecht heeft in Duitsland en er geen reden is om hem de toegang tot het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij legt geen nota neer.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Uit de aanhef *“behoudens de in een internationaal verdrag [...] bepaalde afwijkingen kan de toegang worden geweigerd”* blijkt dat moet rekening gehouden worden met de hogere rechtsnormen zoals het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De wettigheidscontrole door de Raad impliceert dat hij niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit het administratief dossier blijkt dat op 28 september 2021, de dag waarop verzoeker zich aanbood bij de grenspolitie, deze laatste op dezelfde datum een verzoek heeft gericht tot Duitsland met de vraag om meer informatie met betrekking tot het voorgelegde verblijfsdocument. Ook werd vastgesteld dat verzoeker SIS-geseind is door Duitsland en Frankrijk. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker verklaarde aan de grenspolitie op 28 september 2021 dat hij werd opgewacht door een vriend op de luchthaven en dat hij met de auto zijn reis zou verderzetten naar zijn thuisadres in Duitsland. Verder blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend op 28 september 2021 om 12.30u en dat de vragenlijst werd afgesloten op 28 september 2021 om 13:03 u. Ter terechtzitting wordt door verwerende partij de stelling van verzoeker dat hij niet werd gehoord met betrekking tot zijn gezinsleven in Duitsland voor het nemen van de bestreden beslissing niet betwist.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een email van 7 oktober 2021 toe waarin de heer M.E. van de dienst Ausländerangelegenheiten van Stadt Oberhausen meldt dat verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning (met hetzelfde registratienummer, en vervaldatum als vermeld op de door verzoeker voorgelegde verblijfstitel) voor Duitsland, vader is van een Duits kind, Duitsland mag binnenkomen en in Duitsland mag verblijven en dat de *“SIS-zoekopdrachten worden verwijderd”*. Hij

voegt ook een kopie van een geboorteakte toe van N.-M. G., geboren op 11 december 2020 waarop verzoeker wordt vermeld als vader en een notariële akte van 25 september 2020 waarin de vaderschapserkenning van verzoeker wordt vastgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat daags voor de terechtzitting van de Raad opdracht werd gegeven na te gaan of de betrokkene nog geseind staat door Duitsland en dat als resultaat wordt vermeld *“Seining werd verwijderd door Duitsland”*. Ter terechtzitting bevestigt de advocate van verwerende partij dat dit opnieuw werd geverifieerd op haar uitdrukkelijk verzoek na lezing van het administratief dossier. Zij bevestigt ook dat verwerende partij heden niet betwist dat verzoeker een geldige verblijfstitel heeft in Duitsland, dat hij er een kind heeft en dat hij heeft aangegeven, zoals ook blijkt uit het document *“Aankomende SIS-Seining artikel 24 SIS II/weigering van toegang of verblijf voor Duitsland en Frankrijk”* d.d. 28 september 2021, dat hij onderweg is naar zijn thuisadres in Duitsland.

In zoverre de Belgische autoriteiten het niet diligent ageren van de Duitse autoriteiten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan worden aangewreven, stelt de Raad vast dat verzoeker heden niet langer geseind is in Duitsland en steeds in het bezit is geweest van een geldige verblijfstitel in Duitsland.

Verwerende partij stelt ter terechtzitting evenwel dat de SIS signalering door Frankrijk voor verzoeker niet werd verwijderd en de grenspolitie bijgevolg gehouden is de toegang tot het grondgebied op die basis te weigeren.

De Raad herhaalt dat hij op grond van artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens. Bijgevolg kan de Raad geen abstractie maken van de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, noch de documenten uit het administratief dossier die dateren van na de bestreden beslissing en relevant kunnen zijn voor de beoordeling hiervan.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat op basis van de thans beschikbare informatie en in de geschetste omstandigheden, er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM van verzoeker in Duitsland, nu dit volgens de rechtspraak van het EHRM vermoed wordt tussen ouders en minderjarige kinderen (EHRM (Grote Kamer) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60). Er moet dus een belangenafweging moet worden gemaakt tussen de het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn familie- en gezins-/privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid. De uitvoering van de bestreden beslissing, zelfs op grond dat de SIS seining door Frankrijk (nog) niet werd verwijderd, zou de verzoekende partij immers kunnen blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van het voormelde artikel 8.

Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om zelf een belangenafweging te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een belangenafweging werd doorgevoerd door verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing tot teruggedrijving ten aanzien van verzoeker werd genomen. Bovendien werd, zoals hierboven reeds vastgesteld, verzoeker niet op deugdelijke wijze gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en werd hem dus geen effectieve mogelijkheid geboden aan te geven dat hij een kind heeft in Duitsland. Hieruit blijkt *prima facie* dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld in het licht van haar verplichtingen voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 4 van de Schengengrenscodex bepaalt het volgende: *“Bij de toepassing van deze verordening handelen de lidstaten met volledige inachtneming van het toepasselijke Unierecht, waaronder het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie („het Handvest”), het toepasselijke internationale recht, waaronder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen („het Verdrag van Genève”), de verplichtingen inzake de toegang tot internationale bescherming, in het bijzonder het beginsel van nonrefoulement, en de grondrechten. In overeenstemming met de algemene beginselen van het Unierecht worden besluiten die overeenkomstig deze verordening worden genomen, op individuele basis genomen.”*

Dit impliceert dat ook wanneer de Belgische overheid, zoals *in casu*, de toegang weigert aan een onderdaan van een derde land die een verblijfsrecht heeft in een andere EU Lidstaat, gehouden is de

grondrechten van de betrokkene, met inbegrip van het recht op een gezinsleven, te respecteren. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat op enige manier rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker noch dat een belangenafweging werd doorgevoerd door verwerende partij, noch dat verzoeker hierover werd gehoord.

De Raad wijst er verder op dat artikel 6, lid 5 van de Schengengrenscode de lidstaten gebiedt om de personen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning, toegang te verlenen tot hun grondgebied met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren. Het gegeven dat verzoekers naam vermeld wordt op de Belgische signaleringslijst wat Frankrijk betreft ontslaat de Belgische autoriteiten evenwel niet van de verplichting om de grondrechten van de verzoeker te respecteren. Het enkele gegeven dat er voor verzoeker een SIS-signalering door Frankrijk is kon verzoeker ook niet worden tegengeworpen om hem de toegang te weigeren tot het grondgebied met het oog op zijn doorreis naar Duitsland en hem terug te drijven naar de luchthaven van inscheping, zonder verzoeker te horen over zijn gezinssituatie en mogelijke inbreuk van de terugdrijving op zijn privé- en gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek veronderstelt, is *prima facie* aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

2.4. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel omdat de uitvoering van de bestreden beslissing de schending van artikel 8 EVRM, alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel tot gevolg zal hebben zoals hierboven uiteengezet. Verzoeker zal immers in geval van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden teruggebracht naar Kameroen en op die manier gescheiden worden van zijn partner en kind, terwijl hij wel degelijk over een verblijfsrecht in Duitsland beschikt.

Gelet op het feit dat de Raad supra een ernstig middel op grond van artikel 8 van het EVRM heeft weerhouden, moet ook aangenomen worden dat aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan gezien het bepaalde in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 9.2 en naar analogie B.15.2).

De Raad is van oordeel dat ieder redelijk denkend mens inziet dat de verzoeker, onder de huidige omstandigheden met name het gegeven dat uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat hij over een geldige verblijfstitel in Duitsland beschikt en er een gezin heeft, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan indien hij naar Kameroen teruggedreven wordt.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 28 september 2021 houdende bevel tot teruggedrijving, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

K. POLLET